

www.cultuurbewust.nl

Explosieve groepsstukken en uitersten van emoties in *Et*

Recensie

Door: Sarah Ibrahim

Na haar eerste avondvullende dansvoorstelling *Ne Me Quitte Pas* die vorig seizoen volle zalen trok, is Isabelle Beernaert dit seizoen terug met de nieuwe voorstelling *Et Après*. Hiermee geeft ze haar trouwe fans die haar kennen van *So You Think You Can Dance* een avond vol verrassende stukken waarin diepliggende emoties van de mens het uitgangspunt zijn. *Et Après* is een mooie dansvoorstelling, die hier en daar wat wankel is, maar overeind blijft staan door de sterke groepschoreografieën.

Et Après is net als *Ne Me Quitte Pas* een dansvoorstelling met korte choreografieën waar uitersten van emoties centraal staan; van innerlijke worstelingen tot vrolijke sferen en zelfs de dood. Deze variatie aan emoties voorkomt dat de voorstelling een te zware dramatische lading krijgt. Instrumentale muziek wordt afgewisseld met bekende popnummers die zorgen voor herkenbaarheid bij de fans van *So You Think You Can Dance*. Deze variatie in muziek en de samensmelting van moderne dans met hiphop en popping- en tuttingtechnieken zorgen voor een mooie balans in de voorstelling.

Dynamische groepsstukken

Et Après begint met een korte hommage aan *Ne Me Quitte Pas*, maar wanneer het eerste groepsstuk begint blijkt dat deze voorstelling een nieuwe kant van Isabelle laat zien. Waar in *Ne Me Quitte Pas* nog de nadruk lag op duetten, zijn het in *Et Après* de groepschoreografieën op instrumentale nummers die

domineren. De 17 dansers dansen op bombastische muziek alsof hun leven ervan afhangt. Technische sprongen, draaien en een veelheid aan verplaatsingen over het podium zorgen samen met de steeds wisselende samenstellingen van dansers voor een enorme dynamiek.

Deze kracht zet zich voort in de andere explosieve groepsstukken in de voorstelling, maar helaas weten de duetten en solomomenten minder te overtuigen. Het ontbreekt de dansers zeker niet aan inlevingsvermogen, maar wat danstechniek betreft wankelt het hier en daar. Zo is een aantal dansers waaronder solist Angelo Pardo bij de duetten wat instabiel in eenvoudige draaien en verplaatsingen. Het is soliste Nina Plantefève-Castryck, de winnares van *So You Think You Can Dance 2011*, die deze duetten weet te redden met haar danskwaliteiten.

Het valt op dat de vrouwelijke dansers allemaal een sterke moderne techniek beheersen, maar dat het merendeel van de mannen getraind is in hiphop. Zij stralen in de meer *urban* choreografieën en overtuigen met acrobatische trucjes, maar doen soms tekort in de moderne stukken. Het zijn de klassiek geschoolde Cedric Landrieu en Thomas van der Linden die met hun enorm hoge sprongen en zeer stabiele draaien uitblinken in zowel de moderne groepsstukken als de solo's.

Gestuurde interpretatie

Waar *Ne Me Quitte Pas* nog erg leek op een aaneenschakeling van losse fragmenten, heeft Isabelle met *Et Après* een veel vloeiendere voorstelling weten te brengen. Zowel de belichting als het opkomen en afgaan van de dansers bevorderen dit. Slechts op een aantal momenten bemoeilijkt de muziekkeuze de doorlopende lijn. De instrumentale nummers creëren een bepaalde sfeer waarbij een vrije interpretatie mogelijk is, maar de popnummers met duidelijk gerichte songteksten verstoren dit door een bepaald beeld op te leggen.

Dat deze gezongen nummers met een sterk beladen songtekst ook hun kracht hebben, laat Isabelle zien met een prachtige dans van Nina op het nummer 'Je Suis Malade' van Lara Fabian. In een heftige worsteling klampt Nina zich vast aan de mannelijke dansers en wordt ze in verkrampde toestand alle kanten opgeduwd. Haar wanhopige en angstige blikken tonen dat ze helemaal opgaat in de dans en dat ze gemaakt is voor het werk van Isabelle. Haar solo's zorgen samen met de groepsstukken dat *Et Après* veel overtuigende momenten heeft en daardoor een verrassende voorstelling is.

Gepubliceerd op: 23-11-2012